

Ah, to je šlo! . . .

Spisal Ivo Trošt.

Tudi Božič je minil tisto leto brez snega. Nekoliko dolgčas je bilo po njem, zlasti otrokom, ki so ga gledali samo na vrhovih daljnjih gorá in pa naslikanega na strehi pastirskega hlevca, ki je bilo v njem božje Dete. Mrzlo je pa bilo, in led je ostal, kamorkoli je kanila kaplja vode. Ob Novem letu se je pa vreme nekam zjužilo, in sneg je padal izpod neba, kakor bi pospravljali obleko vsi berači hkrati na svetu. Tako se je navadno izražal, kadar je hudo snežilo, Beličev ded, ki je bil vnukoma Izidorju in Heleni že začetkoma zime napravil lične sanke, da se bosta drsala na njih, ko pokrije zemljo bela odeja. Pri Beličevih so bili imoviti, pa so dali sanke lepo pisano pobarvati — zeleno in rdeče. Prostora na njih je bilo pa samo za dva, tako je še pri nepobarvanih saneh preudaril sosedov Ivan, ki so mu bile sicer sani jako všeč. Ivan — Strgulčev so mu rekli — je imel ubožne starše in nikakih sani. Tisti večer potem, ko je videl lepe pisane sani pri Beličevih, je sanjal, da ima tudi on sani, pa drči za Beličevima po gladkem snegu. A prebudivši se, je zajokal, ker se je zbal trenutka, ko bo gledal samo oddaleč, kako se Beličeva drsata na pisanih saneh. Bil je priden učenec, in Beličeva sta se učila le tedaj najlažje, ko se je učil Strgulčev z njima. Zato je bila pa tudi splošna žalost zaradi premajhnih sani in splošna skrb, kako bi odpravili to neljubo napako.

„Dorče“, se pošali neki dan Izidorjev oče, „boš pa gledal, dočim se bosta drsala na naših saneh Helena in Ivan?“

„Pa ne bom, očka!“ se nakremži sinko, in lice se mu nategne tako na jok, kakor se je nakremžilo nebo tisti večer pred snegom.

„Sam praviš, da si raztresene glave. Ali hočeš z njo padati s sani v sneg, da raztreseš še tisto malo, kar siloma stlačiš vanjo?“

Temu se Dorče ni upal ugovarjati, a še manj se je maral odpovedati težko pričakovani zabavi na saneh v snegu. No, konec vseh koncev je bil, da je imel nekega jutra Strgulčev tudi nove sani. Niso bile sicer pisane in tudi barvane niso bile, a dovolj trdne in kovane z železom kakor Beličeve. Saj so mu jih tudi tam dali napraviti, ker ni bilo drugače miru.

Tako so z združenimi sankami težko pričakovali že davno zaželenega snega, da bi se veselili drsali na njem. Izidorja je skrbela samo glava, ker so ga še vedno dražili doma, da raztrese v sneg še tisto malo znanja, kar ga je doslej s težavo spravil pod streho.

Snežiti je pa začelo starega leta večer, snežilo pozneje vso noč brez ozira, da staro leto nima v novem nobene pravice več, in tudi še novega leta dan, kakor bi ne mislilo prav nič več nehati. A kdo je mogel čakati s pripravljenimi sankami, da se zvedri vreme? Kdor je junak, se ne zmeni za pest snega — med prijatelji. Mraza smo pa že navajeni. „Pojdimo, le pojdimo!“ je donelo po hiši takoj popoldne kakor v panju pred rojem.

Tudi Strgulčev je silil s sankami v sneg in zatrjal: „Mene ne zebe nič, prav nič, še vroče mi je!“ Branili so mu, seveda, a kdo naj ubrani tej živi sitnobi? Oblekel se je nekoliko topleje, zavil črevlje v stare krpe in v dve gubi stisnjen odrinil s sankami k sosеду. Tedaj je bil tudi pri Beličevih pravde konec: sitna že doslej kakor muhe v pasjih dneh, se poslej nista dala več krotiti. Lenko so skrbno zavili v topel kožušček, in v lični čepici je bila prav krasna igračka. Tudi Izidor se je okomotal z rokavicami, gorko suknjico in novo kučmo, ki jo je skrbno potiskal na glavo, češ: ako padem, se vsaj tako ne pretrese glava v kučmi, ki je mehka kot puh.

Če se pretrese glava samo nekoliko, ne bo morda škodovalo: potem pojde lažje in še več noter.

Srečno so prigomazili na hribček pod Beličeve hraste. Tam bi se moralo začeti največje veselje, pa je bilo že vsem tako jako vroče. Toda vztrajnost velja! Po zmrzlih tleh je škripal sneg, in burja je novega nasipala v lice. A kdo se boji? Sedli so na sani: Beličeva dva naprej, zadaj Strgulčev. Ah, to je šlo! . . .

„Hi-hi-hi! Hop-hop-hop!“ je zadaj vpil Ivan, ki je imel glavo zavezano v materino temno ruto kakor dimničar. „Hi-hi! Ho-hop!“ so drčali v dolino, pa kako?

Prvi je zletel s sani Dorče. Slabo je krmaril z nogami, pa ga je vrglo, ker je šlo tako bliskoma. Lenka je ostala sama na sankah, in še je šlo ... „Hi-hi-hi! Hop-hop!“ Strgulčev Ivan se je zadaj komaj lovil na saneh. Lenka je zaradi jadrne vožnje izgubila čepico, in še je šlo v dolino, toda veseli: „Hi-hi! Hop-hop!“ se je izpremenil v „O joj, joj-joj! Pomagajte! Očka, mama, ma-ma-a!“

V dolini se je Ivan vendar ustavil — čisto sam. Tako naglo ga je neslo mimo Lenke, da ni videl, kdaj so jo njegove sani vrgle v stran, da se je milo jokaje pobirala v snegu. Na ves glas začne klicati:

„Dorče! Lenka!“

Kakor odmev iz daljave mu je donelo nekaj slabotnega glasu izpod Beličevih hrastov gori sredi hriba: „Ivan! Ivan!“ Potolažen, da so se doklicali, pobere sani in gre iskat ona dva. Rdeči v lica, razkriti, v lase se jim je mešal sneg, mokre roke so si hukali, in ušesa so jim gorela, ko so bili po večkratnih klicih vsi trije skupaj in se — smejali.

„Ali se pojdemo še?“ vpraša Strgulčev junaško.

Dorče ga pa zavrne: „Danes ne več. Pretresel sem si glavo in ne vem —“

„Samo mojo čepico še poiščimo v snegu!“ poprosi Lenka, „potem pa domov, oh, samo domov!“

Ne lahko, vendar so našli čepico napol mokro v snegu in hiteli domov s ponesrečene vožnje, ponavlja je moško in samozadovoljno: „Ah, to je šlo, pa kako?“

Tudi Belič in ded sta se smejala, ko sta videla, kako junaško so se držali in kako skrbno zbirali „raztresene ude“ po snegu.

Ko se je Dorče nekoliko osušil, je že prišel Strgulčev — tudi preoblečen, a s knjigo pod pazduho. Dorče ga pogleda, in umela sta se: tudi on vzame knjigo, da skupno poizkušata, če bo sploh še kaj držala danes tako nemilo pretresena glava in koliko je še ostalo v nji. Lenka se jima je smejala.

Ah, to je šlo, in nič Dorčetovega znanja ni ostalo v snegu. Še drugi dan v šoli je šlo gladko, po šoli pa zopet na sani — mlada kri.

Mladi šolarček.

*Še mlad se vam zdim,
že v šolo hitim,
na klop grem sedet
in štejem do pet.*

*Ko zvon pozvoni,
odmolimo vsi,
brž k roki rokó
pred sebe lepó!*

*Kdor je nepazljiv,
glasen, nagajiv,
tam v kotu stoji,
na jok se drži.*

*A jaz bom samó
poslušen lepó,
tako še nekoč
učen bom na moč!*